

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. Ing. D. Ď. – S.**, so sídlom H., zastúpeného JUDr. J. H., advokátom so sídlom v B., proti žalovaným **1/ J. S.**, bývajúcemu v B., **2/ JUDr. J. J.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Ž. spol. s r.o., so sídlom v B., zastúpenému JUDr. M. A., advokátom so sídlom v B., **3/ S., spol. s r.o.**, so sídlom v B., zastúpenému JUDr. P. V., advokátom so sídlom v B., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 12 C 64/99 o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 2009 sp.zn. 4 Co 48/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III uznesením z 11. decembra 2008 č.k. 12 C 64/99-214 zamietol návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadal zakázať žalovanému 1/ scudzovať, zaťažovať právnymi a vecnými bremenami nehnuteľnosť zapísanú na LV č. X., parc. č. X., súpisné č. X., nachádzajúcu sa v kat. úz. B., Mestská časť N.M., a zdržať sa stavebných a iných úprav na tejto nehnuteľnosti. U žalovaného 3/ sa tohto zákazu domáhal k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. X., parc. č. X., súpisné číslo X., nachádzajúcej sa v kat. úz. B., Mestská časť N.M. Zamietnutie návrhu odôvodnil neosvedčením nároku žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia a nesplnením podmienok pre jeho nariadenie. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. decembra 2002 sp.zn. 81 Cb 80/97 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. septembra 2003 sp.zn. 6 Obo 62/2003, ktorým bolo vyslovené, že vlastníctvo k celému vnesenému majetku prešlo na úpadcu (žalovaného 2/), čím bola otázka vlastníckeho práva medzičasom vyriešená.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením z 20. januára 2009 sp.zn. 4 Co 48/2009 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Stotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, že žalobca neosvedčil danosť svojho nároku a nebezpečenstvo hrozacej ujmy.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Navrhol zrušiť uznesenia oboch nižších súdov. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm.a/ O.s.p., konkrétne vadou konania podľa ustanovenia § 237 písm.d/ O.s.p. Túto vadu konania videl v tom, že oba súdy nerešpektovali vydané predbežné opatrenie zo dňa 21. mája 1999 sp.zn. 19 Cb 146/99, ktorým bolo zakázané žalovanému 2/ scudzovať nehnuteľnosť. Tým porušili ustanovenie § 237 písm.d/ O.s.p. Ďalej poukázal na nariadené predbežné opatrenie z 13. júla 1999 pod č.k. 12 C 64/1999-49, ktoré žalovaní 1/ a 2/ taktiež nerešpektovali a prevádzali nehnuteľnosť, žalovaný 2/ na žalovaného 1/ a žalovaný 1/ v 1/2-ci na žalovaného 3/. Táto skutočnosť je dostatočným dôvodom na to, že tak budú konať opakovane a dôvodom pre zrušenie oboch napadnutých rozhodnutí o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

V ďalšej časti dovolania žalobca namietal odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm.f/ O.s.p. Za túto vadu konania považoval nerešpektovanie návrhov právneho zástupcu žalobcu na dokazovanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia (ako tomu bolo v preskúmvanej veci) sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm.c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm.c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, o ktorých sa vo veci rozhoduje uznesením.

V treťom odseku § 239 O.s.p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o predbežnom opatrení, pričom nie je významný spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa.

V danej veci je nepochybné, že dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté vo veci predbežného opatrenia. Dovolanie žalobcu preto podľa § 239 ods. 3 nie je prípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania, podľa § 239 O.s.p. ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté

niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., (t.j., a/ ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto sudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ v dovolaní namietal konkrétne vady konania uvedené v § 237 písm.d/ a f/ O.s.p., preto sa dovolací súd podrobne zaoberal prípustnosťou dovolania z uvedených procesných väd, nakoľko iné vady konania podľa § 237 O.s.p. nezistil.

Podľa § 237 písm.d/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konať.

Táto vada konania dovolacím súdom zistená nebola. Súdny oboch stupňov procesne nepochybili, keď návrh na nariadenie predbežného opatrenia prejednali a o ňom rozhodli.

Tvrdenia žalobcu v súvislosti s namietanou vadou (§ 237 písm.d/ O.s.p.) javia sa ako rozporuplné, keď na jednej strane tvrdí, že v danej veci ide o prekážku právoplatne rozhodnutej veci a poukazuje na iné rozhodnutia súdov, ktorými bolo rozhodnuté o návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia, na druhej strane trvá, aby v preskúmvanej veci po zrušení dovolaní napadnutého uznesenia odvolacím súdom ako aj uznesenia súdu prvého stupňa bolo jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovené.

Z celého dovolania žalobcu však vyplýva, že dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci oboma súdmi, ktoré nerešpektovali iné rozhodnutia súdov o nariadení predbežných opatrení, ktorými boli žalovaným 1/ a 2/ zakázané disponovať s nehnuteľnosťami a napriek tomu urobili ďalšie prevody. Tým žalobca osvedčoval potrebu dočasne upraviť pomery účastníkov konania.

Nesprávne právne posúdenie veci nie je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, samo osebe ale

prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)správne použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľ ďalej namietal vady konania uvedené v ustanovení § 237 písm.f/ O.s.p., ktoré videl v tom, že súdy nerešpektovali návrhy právneho zástupcu na doplnenie dokazovania.

Podľa § 237 písm.f/ O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle citovaného ustanovenia sa rozumie taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré mu O.s.p. priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1. odňatie možnosti konať pred súdom, 2. to, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku postupu súdu, 3. možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Ustanovenie § 237 O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom so súvislosťou výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu. Ak v priebehu konania súd nevykonal všetky dôkazy navrhované účastníkmi, resp. nevykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno jeho postup považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.

Predmetom dovolania bolo uznesenie o predbežnom opatrení. Predbežné opatrenie je zabezpečovacím prostriedkom, ktorým sa dočasne upravujú pomery účastníkov a súd nemusí nariaďovať pojednávanie, nemusí vypočuť účastníkov konania, teda ani vykonávať dokazovanie. Nemusí účastníkom umožniť, aby pred rozhodnutím o tomto návrhu sa mohli vyjadriť k obsahu listín, z ktorých bude robiť záver o tom, či sú splnené predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia. Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia posudzuje len podľa obsahu návrhu a k nemu pripojených prípadne dodatočne predložených listín. Takýto postup súdu

predpokladá platná právna úprava (§ 115 ods. 1 O.s.p. a contrario, § 75 ods. 7, 8 veta prvá O.s.p. a § 102 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené preto možno zhrnúť, že dovolanie nie je prípustné podľa § 239 a vady konania v zmysle § 237 O.s.p. dovolacím súdom neboli zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s ustanovením § 218 ods. 1 písm.c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovaným v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2009

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová